

מסורת הש"ס

(א) רב אבהו בר מתנה לפני
 והא' קרא (מהש"ל פ"ט),
 (ב) כמות ט' (ג) (לעיל
 כד פ"ט), (ד) (בבב"י:
 בקרובותיה), (ה) (שם
 ק"ג קטו, כ"ט ד"ג),
 (ו) (בבב"י ט"ק: הכי דמי),
 (ז) (בבב"י ט"ק: אמר
 ליה), (ח) גיטין פ"ג, ע"ד
 פ"ד מ"ז מוספתא דגיטין
 פ"ז ה"ט (פ"ט) מ"ט,
 ע"ד מ"ז פ"ד ה"ד (פ"ט),
 (ט) (בבב"י: גבולות),
 (י) (בבב"י: מדינת),
 (יא) (בבב"י ר"ח וברין:
 ושלמה בקרוביו, ועין
 רש"י, (ג' ע"ב) (ל"ג בקרוביו,
 רש"י), (בבב"י ר"ח
 ט"ק: מה ומחללי, ועין
 מנחות מ' ט"ז, (ג' ע"ג)
 דלמדת רש"י, (ה) (למקם
 עמוד ג"ג, ט' ע"ג)
 אחריו, ובבב"י (ט' ע"ג)
 (ה' ע"ג) אחריו, ובבב"י
 אחריו, (ה) (שש"מ מ'
 ע"א), (ז) (בבב"י ר"ח:
 לגבויי או קדושין גמורין
 והוא חלום לטוב א"ע
 וכו'), והוא להו' קדושין
 גמורים כדבב"י, ועין
 רש"י, (ד' ע"ג) (וע"פ ח"ס
 כ"מ ט' ד"ד מן ח"ס יומא
 י"ט ד"ה מ"ז).

ג'יון הש"ס

חוס' ד"ה ואם נתן גט
 קטעו פ"ב וכו' שורר
 לא רצה להוכיח
 בסאוראית, וע"פ זה
 כחו הסוס' וע"ל דף כ'
 ע"ב ד"ה לה' רש"י ועין
 מנחות דף מ"ד ע"ב
 מ"ה והלכה וכו' נדרים
 דף ע"ב ע"ב ד"ה ולפני
 הלל:

מוסף רש"י

הוא אסור בקרובותיה.
 כלמה ומה לחומה,
 דלויסור' אפסיה חתיכה
 הוסיפה בחובות פ"ג,
 והיא מותרת בקרובותיה.
 שרי א"ה מודה בקדושין
 וכו', אין ולא ורפ"א
 ביריה, רפ"א ח"ה
 המשהו כפ"ו ח' לטור
 א"ל לחמו (בבב"י כ"ג,
 חלה אמר אין וכו' וכו'
 לא, ופ"ה ה"ה ד"ה כ"ג,
 ש"ל היה יודע טעמו א'
 דבר יס' (ב"ח י"ד).

האומר פרק שלישי קידושין

סה.

ואם נתן גט מעצמו כופין אותו ליתן כתובה. מכאן יש להוכיח
 דאלמנה מן האירוסין יש לה כתובה ואפילו לא כתב"ה דהא
 מסתמא הכא מיירי ללא כתב לה דלי כתב לה א"כ מאי מבקשין שייך
 למימר הכא: אלא ש"מ דמיירי הכא ללא כתב לה כמותה ופ"ה קאמר
 כופין אותו ליתן כתובה ובפרק
 היתוב (מנחות פ"ט): דעני אלמנה מן
 האירוסין יש לה כתובה או אין לה
 כתובה היה יכול להוכיח מהכא אבל
 לא רצה "שהרי לא רצה להוכיח
 מהאמוראין כי אם מן המעשה (ז):
 לא

התם תנא קמנה רידה לאיסורא והוא אסור
 איתא דאיכא ניתנייה אמר ליה "רב הונא בריה דרב יהושע לרבא הא
 פסח דכי כת אחת דמי ופליגי אמר ליה התם בלישנא דעלמא קמילגו מר
 סבר עד פני הפסח עד קמו פיסחא ומר סבר עד דמיפני פיסחא:
מתני' "האומר לאשה קדשתך והיא אומרת לא קדשתי היא אסור
 בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו "היא אומרת קדשתי והיא אסור
 קדשתך הוא מותר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו "קדשתך והיא אומרת
 לא קדשתי אלא בתי הוא אסור בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרוביו
 הוא מותר בקרובות קטנה וקטנה מותרת בקרוביו "קדשתי את בתך והיא
 אומרת לא קדשתי אלא אותי הוא אסור בקרובות קטנה וקטנה מותרת
 בקרוביו הוא מותר בקרובות גדולה וגדולה אסורה בקרוביו: **גמ'** האומר
 לאשה קדשתך וכו': וצריכא דאי אשמעינן גביה רידיה משום הגברא לא
 איכפת ליה ומיקרי אמר אבל איהו אימא אי לאו דקים לה בריבירה לא הות
 אמרה וליחסר איהו בקרובותיה קמ"ל: קדשתך והיא אומרת וכו': הא תו
 למה לי איצטרך ס"ד אמינא מדאורייתא הימניה רחמנא לאב"י מדרבנן
 לדימה לרידה ותיחסר ברתה בריבירה קא משמע לן: קדשתי את בתך
 וכו': הא תו למה לי אידי דתנא הא תנא גמי אלא איחמר לה אמר כופין
 ושמאל אמר מבקשין אהייא אילמא ארישא לאו כופין איכא ולא מבקשין
 איכא אלא אסיפא בשלמא מבקשין לחיי אלא כופין אמאי אמר לא נחא לי
 דאיתסר "בקריבה אלא שמעתתא אהרדי איחמר "אמר שמואל מבקשין ממנו
 ליתן גט אמר רב "אם נתן גט מעצמו כופין אותו ליתן כתובה איחמר נמי
 אמר רב אהא בר אדא אמר רב ואמרי לה אמר רב אהא בר אדא אמר
 רב המנונא אמר רב כופין ומבקשין תרתי ה"ק מבקשין ממנו ליתן גט ואם
 נתן מעצמו כופין אותו ליתן כתובה אמר רב יהודה "המקדש בעד אחד אין
 חוששין לקדושו בעו מיניה מרב יהודה שניהם מודים מאי "אין ולא אחר
 בידיה איחמר אמר רב נחמן אמר שמואל המקדש בעד אחד אין חוששין
 לקדושו "ואפי' שניהם מודים איתביה רבא לרב נחמן האומר לאשה קדשתך
 והיא אומרת לא קדשתי הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו" אי
 דאיכא עדים אמאי מותרת בקרוביו ואי דליכא עדים אמאי אסור בקרובותיה
 אלא לאו בעד אחד" "הכא במאי עסקינן כגון דאמר לה קדשתך בפני פלוני
 ופלוני והלכו להם למדינת הים איתביה "המגרש את אשתו ולנה עמו
 בפונדק ב"ש אומרים אינה צריכה הימנו גט שני וב"ה אומרים 'צריכה
 הימנו גט שני היכי דמי אי דאיכא עדים מאי טעמייהו דב"ש ואי דליכא עדים
 מאי טעמייהו רבית הלל אלא לאו בעד אחד וליתעמך אימא סיפא ומודים
 בנתגרשה מן האירוסין שאין צריכה הימנו גט שני מפני שאין לבו גם בה ואם
 סלקא דעתך עד אחד מהימן מה לי מן האירוסין מה לי מן הנשואין אלא "הכא
 במאי עסקינן כגון דאיכא עדי יחוד וליכא עדי ביאה בית שמאי סברי לא
 אמרינן

מוסף תוספות

א. פתגמי ב"ד, חוס' רי"ד:
 ולכא למידי דהבא מירי
 כגון דאמר קדשתי
 והמסובי לחופה, דא"כ
 כשתון גט אמאי כופין
 ליתן כתובה דלמא על
 הקדושין ודהו' ולא על
 הנישואין, חוס' ר"א,
 ב. דאי כתב לה היכי כפי
 לסימור לא קדשתך דאין
 דרך לכתוב כתובה קודם
 קידושין, חוס' ב"מ יו':
 אפי' באורא דכתבו הדר
 מקדשי לא היתה הכתובה
 באה ליה הארישא קודם
 קידושה, חוס' ר"א ר"ש.

מוסף רש"י

הוא אסור בקרובותיה.
 כלמה ומה לחומה,
 דלויסור' אפסיה חתיכה
 הוסיפה בחובות פ"ג,
 והיא מותרת בקרובותיה.
 שרי א"ה מודה בקדושין
 וכו', אין ולא ורפ"א
 ביריה, רפ"א ח"ה
 המשהו כפ"ו ח' לטור
 א"ל לחמו (בבב"י כ"ג,
 חלה אמר אין וכו' וכו'
 לא, ופ"ה ה"ה ד"ה כ"ג,
 ש"ל היה יודע טעמו א'
 דבר יס' (ב"ח י"ד).

גמ' וצריכא. לאשמעינן כבולה דמי שאמר מעצמו דביצורו נאסר ומי שלא אסר מעצמו אינו נאסר: גבי ידיה. כי אמר קדשתך לא מיתסר
 אידי בקרוביו משום דלויסור' שקורי משקר וגברא לא איכפת ליה אם אוקר מעצמו בקרובותיה חס: ומקרי ואמר. קדשתיה ואע"ג דלא קדשה:
אבל אידי. כי אמרה קדשתי נפשה אכולי עלמא עד שיתן לה גט אי לאו דקים לה דקדיש לא הוה אמרה ומתגר איזו על פיה בקרובותיה
 ואפי' לא נתן לה גט: **מדרכין הימנו**. רבנן לאמה על הבת ותהא לריסה גט ותאסר בקרובותיה: **כופין**. ליתן לה גט: **לא כופין איכא כו'**.
 דאין לריסה ממנו גט דהא קמי מותרת בקרוביו ואי בעיא גט הוה מיתסר בחייה דהוה לה גרושת אחיו: **ואלא אסיפא**. דלמרה קדשתי
 דבעיא גט: **בשלמא מבקשין**. ממנו ליתן גט: **למי**. שצריך בקשה לאסור מעצמו בקרובותיה כדי להסירה לישא הואיל ואין חפץ בה:
ושמעפשא דרב ושמואל אהרדי אהמר. לא לחלוק על זו כו' אלא להוסיף האחרון מה שלא פירש הראשון: **ואם נתן מעצמו**. בלא בקשה כופין
 אותו ליתן כתובה דגלי דתפיה דקדשה וזרוסה יש לה "מכתובה: **שניהם מודים**. לדברי העד: **מהו**. הא "דמתא אין חוששין משום דלא מהימן
 הוא והא הימניה או דלמא משום דאין קדושין חלין בלא עדים וילין דבר דבר ממנו" (כ) כתיב בעריות ערות דבר (וגריס מו) ובמנון כתיב על פי
 שני עדים יקום דבר (שס יט): **אין ולא**. לא היה מחויב בדבריו לא לאיסור ולא להיתר פעמים שאמר הן ופעמים שאמר לאו ורפ"א בידיה
 ולא היתה מוחזקת הוראה זו כדו: **איסמר נמי**. לא גרסין נמי: **ואי ליכא עדים**. ואפי' מודה אמאי אסור בקרובותיה ע"פ עצמו הלא
 אין קידושין אפילו לדבריו דאי נמי "אמר בעד אחד הו' קידושין בשניהם מודים היכא דאין עד אחד לא "אמרת דעד אחד חשיב לחיב
 שבושה בזני ממונות" ה"כ בהערה נמי חשיב להקדים קידושין בפניו ובלבד שיהו שניהם מודים: **אלא לאו בעד אחד**. קמני הוא אסור
 בקרובותיה אלמא זה שמודה לו נאסר דחשיב לאיתפוס קדושין קמיה: **קידשפיה בפני פלוני ופלוני**. יתדוהו להו קידושין גמורין לכל דבריו ונאמן
 הוא לאסור את עצמו: **ולנה עמו בפונדק**. ואפי' לאמר זמן: **אי דאיכא עדים**. דנתקדשה כניאה: **אלא לאו בעד אחד**. ושניהם מודים:
 אמרינן

עין משפט
נר מצוה

עו א מ"י פ"ט מהל'
 אשת הלכה מי פתג
 פ"ט ח' טו"ט אה"ט ט'
 ח' ט"ט א':
 עו ב מ"י ט' טו"ט ט'
 ט"ט ב':
 עו ג מ"י ט' טו"ט ט'
 ט' ט"ט ג':
 עו ד מ"י ט' טו"ט ט'
 ט' ט"ט ד':
 פ ה מ"י ט' טו"ט ט'
 טו"ט ט' ט' ט'
 פא ו מ"י טו"ט ט' טו"ט
 אה"ט ט':
אב ז ח מ"י פ"ד מהל'
 אשת הלכה מי פתג
 פ"ט ח' טו"ט אה"ט ט'
 ט' ט"ט ח':
 פב ט מ"י ט' טו"ט ט'
 ט' ט"ט ט':
 אה"ט ט"ט ט' ט'
 פד י ב מ"י פ"ה מהל'
 גירושין הלכה יח
 ט"ט ט' ט' ט' ט'
 ט"ט ט' ט' ט' ט':

מוסף תוספות

א. פתגמי ב"ד, חוס' רי"ד:
 ולכא למידי דהבא מירי
 כגון דאמר קדשתי
 והמסובי לחופה, דא"כ
 כשתון גט אמאי כופין
 ליתן כתובה דלמא על
 הקדושין ודהו' ולא על
 הנישואין, חוס' ר"א,
 ב. דאי כתב לה היכי כפי
 לסימור לא קדשתך דאין
 דרך לכתוב כתובה קודם
 קידושין, חוס' ב"מ יו':
 אפי' באורא דכתבו הדר
 מקדשי לא היתה הכתובה
 באה ליה הארישא קודם
 קידושה, חוס' ר"א ר"ש.